

V

(Øvrige)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Appel iværksat den 22. marts 2013 af Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C. til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 22. januar 2013 i sag T-218/00, Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, tidligere Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl og Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl mod Europa-Kommissionen

(Sag C-145/13 P)

(2013/C 207/02)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C. (ved advokater R. Volpe og C. Montagner)

De andre parter i appellsagen: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. r.l., tidligere Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. r.l., Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. r.l. og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Kendelse afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 23. januar 2013, meddelt den 24. januar 2013, ophæves, og følgelig annulleres Kommissionens beslutning 2000/394/EF af 25. november 1999.
- Subsidiært annulleres den anfægtede beslutnings artikel 5, for så vidt som den indeholder en forpligtelse til at tilbageføre et beløb svarende til nedsættelsen af de omhandlede sociale bidrag, og for så vidt som der heri er truffet bestemmelse om, at der skal betales renter af dette beløb for den i den anfægtede beslutning omhandlede periode.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger ved begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Ved kendelse af 23. januar 2013 (herefter »den appellerede kendelse«) frifandt Retten Europa-Kommissionen i det af Ghezzi Giovanni & C. s.n.c. anlagte søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2000/394/EF

om nedsættelse af sociale bidrag, idet søgsmålet delvis ikke kunne antages til realitetsbehandling og delvis var retligt ugrundet.

Med det første appelanbringende har appellanten gjort gældende, at der ikke er givet nogen begrundelse for, hvorfor søgsmålet for Retten ikke kunne antages til realitetsbehandling, og punkt 58 i den appellerede kendelse tilsidesætter dermed det generelle princip om, at retsakter skal begrundes, nærmere artikel 81 i Rettens procesreglement.

Med det andet appelanbringende har appellanten gjort gældende, at der ikke er foretaget en korrekt og udtømmende fortolkning af artikel 87, stk. 1, EF (nu artikel 107, stk. 1 TEUF).

Det er desuden gjort gældende, at artikel 87, stk. 1, EF ligeledes er blevet tilsidesat, eftersom der hermed er sket en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og forbuddet mod forskelsbehandling, for så vidt det blev fastslået, at 22 selskaber ikke skulle betale den til dem ydede støtte tilbage, da de havde givet en fuldstændig begrundelse for udbetaling af støtten, hvorimod appellanten blev anset for ikke at have givet en sådan fuldstændig begrundelse for støtten.

Den appellerede kendelse tilsidesætter derudover princippet om forbud mod forskelsbehandling for så vidt den godkender Kommissionens beslutning, hvorefter tilbagesøgningen af den udbetalte støtte i henhold til artikel 87, stk. 1, EF ikke skal foretages over for kommunale virksomheder (som Kommissionen ved gennemførelse af denne beslutning gav mulighed for at fremkomme med yderligere oplysninger med henblik på en vurdering af lovligheden af den ydede støtte), mens appellanten aldrig blev opfordret til at afgive yderligere oplysninger, inden tilbagesøgningen blev iværksat.

Til yderligere støtte for påstanden om tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF har appellanten præciseret, at den appellerede kendelse ikke giver nogen begrundelse for, hvorfor den støtte, som er ydet til appellanten, skader samhandelen inden for Fællesskabet. Kommissionen og dernæst Retten fastslog nemlig, at de omhandlede nedsættelser var ulovlige med henvisning til, at en forbrejning af samhandelen er en nødvendig betingelse i forbindelse med støtteforanstaltninger til virksomheder i fiskeindustrien, men det relevante marked blev ikke undersøgt, og der blev ikke givet nogen begrundelse.

Den appellerede kendelse tilsidesætter artikel 87, stk. 3, litra a), EF [nu artikel 107, stk. 3, litra a), TEUF], eftersom den ikke tog stilling til betingelserne for at anvende den omhandlede undtagelse på appellant. Navnlig er levestandarden i Chioggia usædvanlig lav med en uhørt høj arbejdsløshed.

Den appellerede kendelse tilsidesætter ligeledes artikel 87, stk. 3, litra c), EF [nu artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF] for så vidt det hermed blev fastslået, at undtagelsen ikke finder anvendelse på appellant, selv om der ikke blev givet noget begrundelse herfor, og artikel 87, st. 3, litra d), EF [nu artikel 107, stk. 3, litra d), TEUF] for så vidt det hermed blev fastslået, at undtagelsen ikke finder anvendelse på appellant, samtidig med at det blev fastslået, den finder anvendelse på andre venetianske virksomheder, hvorved er sket en tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling.

Endelig har appellantanten anført, at Retten har foretaget en urigtig fortolkning af den manglende »eksisterende støtte«, og at den dermed fortog en tilsidesættelse af artikel 1, 14 og 15 i forordning 659/1999 ⁽¹⁾. Det er ubestridt, at sådanne efterfølgende retsakter som de her omhandlede er udtryk for årtiers vedvarende nedsættelse af socialsikringsbidrag.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT L 83, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof (Tyskland) den 3. april 2013 — Stanislav Gross mod Hauptzollamt Braunschweig

(Sag C-165/13)

(2013/C 207/03)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Stanislav Gross

Sagsøgt: Hauptzollamt Braunschweig

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 9, stk. 1, andet afsnit, i Rådets direktiv 92/12/EØF om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed ⁽¹⁾ med forbehold af den systematiske sammenhæng med samme direktivs artikel 7, stk. 3, til hinder for en medlemsstats lovgivning, ifølge hvilken en person, der med handel for øje har oplagt punktafgiftspligtige varer, som i en anden medlemsstat er over-

gået til forbrug, ikke bliver afgiftspligtig, hvis han først har erhvervet varerne fra en anden person, efter at indførselstransaktionen er tilendebragt?

⁽¹⁾ EFT L 76, S. 1.

Sag anlagt den 5. april 2013 — Europa-Kommissionen mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-172/13)

(2013/C 207/04)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved W. Roels og R. Lyal, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 49 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og artikel 31 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, idet det har fastsat betingelser for grænseoverskridende koncernlempelse, der i praksis gør det så godt som umuligt at opnå lempelse, og idet det har begrænset sådan lempelse til perioder efter den 1. april 2006.

— Det Forenede Kongerige tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Efter dommen i sag C-446/03, *Marks & Spencer*, ændrede Det Forenede Kongerige den lovgivning, der regulerer den måde, hvorpå underskud i selskaber, der er en del af en koncern, kan overføres og anvendes af et andet medlem af koncernen med henblik på at nedbringe dens skattepligt (regler for koncernlempelse). Bestemmelserne, der regulerer underskud for ikke-hjemmehørende selskaber er nu indeholdt i Part 5 i Corporation Tax Act 2010.

I henhold til den gældende lovgivning i Det Forenede Kongerige kan et koncernselskab kun opnå en skattelempelse for underskud i et ikke-hjemmehørende medlem af koncernen, hvis sidstnævnte ikke har mulighed for lempelse i det land, hvor selskabet er hjemmehørende. I forhold til muligheden for fremtidig lempelse, gør lovgivningen i Det Forenede Kongerige det i praksis så godt som umuligt at godtgøre, at denne betingelse er overholdt, idet denne mulighed skal bedømmes »på tidspunktet umiddelbart efter udløbet af« det skatteår, hvor underskuddet er